SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (drugi senat)

z dne 30. junija 2009 *

V zadevi T-444/07,

Centre de promotion de l'emploi par la micro-entreprise (CPEM) (Center za spodbujanje zaposlovanja v mikropodjetjih), s sedežem v Marseillu (Francija), ki ga zastopa C. Bonnefoi, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata L. Flynn in A. Steiblytė, zastopnika,

tožena stranka,

katere predmet sta predlog za razglasitev ničnosti odločbe Komisije št. C(2007)4645 z dne 4. oktobra 2007 o ukinitvi pomoči, ki jo je Evropski socialni sklad (ESS) dodelil z odločbo št. C(1999)2645 z dne 17. avgusta 1999, in odškodninski zahtevek,

* Jezik postopka: francoščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (drugi senat),

v sestavi I. Pelikánová (poročevalka), predsednica, K. Jürimäe, sodnica, in S. Soldevila Fragoso, sodnik,

sodni tajnik: E. Coulon,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 16. decembra 2008

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Na podlagi člena 147, prvi odstavek, ES se Komisiji zaupa upravljanje Evropskega socialnega sklada (ESS), ustanovljenega na podlagi člena 146 ES. ESS je v skladu s členom 159, prvi odstavek, ES eden od strukturnih skladov.

2 Pravni okvir, s katerim so urejeni strukturni skladi za programsko obdobje med letoma 1994 in 1999, ki je upoštevno v tem primeru, je zlasti Uredba Sveta (EGS) št. 2052/88 z dne 24. junija 1988 o nalogah strukturnih skladov, njihovi uspešnosti ter usklajevanju njihovih dejavnosti med seboj in z dejavnostmi Evropske investicijske

banke ter drugih obstoječih finančnih instrumentov (UL L 185, str. 9), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (EGS) št. 2081/93 z dne 20. julija 1993 (UL L 193, str. 5, v nadaljevanju: Uredba št. 2052/88).

3 V skladu s to uredbo je Svet sprejel Uredbo (EGS) št. 4255/88 z dne 19. decembra 1988 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2052/88 v zvezi z ESS (UL L 374, str. 21), ki je bila spremenjena z Uredbo Sveta (EGS) št. 2084/93 z dne 20. julija 1993 (UL L 193, str. 39; v nadaljevanju: Uredba št. 4255/88). Sprejel je tudi Uredbo Sveta (EGS) št. 4253/88 z dne 19. decembra 1988 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2052/88 glede usklajevanja dejavnosti različnih strukturnih skladov med seboj in z dejavnostmi Evropske investicijske banke ter drugih obstoječih finančnih instrumentov (UL L 374, str. 1), ki je bila spremenjena z Uredbo Sveta (EGS) št. 2082/93 z dne 20. julija 1993 (UL L 193, str. 20), (v nadaljevanju: Uredba št. 4253/88).

4 Uredbi št. 2052/88 in št. 4253/88 sta bili razveljavljeni z učinkom od 1. januarja 2000 na podlagi člena 54, prvi pododstavek, Uredbe Sveta (ES) št. 1260/1999 z dne 21. junija 1999 o splošnih določbah o Strukturnih skladih (UL L 161, str. 1), brez poseganja v člen 52(1) te uredbe.

5 Uredba št. 4255/88 je bila razveljavljena z učinkom od 1. januarja 2000 na podlagi člena 11 Uredbe (ES) št. 1784/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 1999 o ESS (UL L 213, str. 5), katere člen 9 se sklicuje na prehodne določbe iz člena 52 Uredbe št. 1260/1999.

6 V odstavku 1 zadnjenavedenega člena je določeno, da „ta uredba ne vpliva na nadaljevanje ali spremembo niti na celotni ali delni preklic pomoči, ki jo odobri Svet ali Komisija na podlagi uredb […] št. 2052/88 in […] št. 4253/88 ali katere koli druge zakonodaje, ki se uporablja za to pomoč 31. decembra 1999“.

7 Iz povezave vseh teh določb izhaja, da je – čeprav je bila Uredba št. 4255/88 razveljavljena z Uredbo št. 1784/1999 – v tej uredbi zaradi sklicevanja na prehodne določbe iz člena 52 Uredbe št. 1260/1999 predvideno, da se uredbi št. 4255/88 in št. 4253/88 še naprej uporabljata za pomoči, odobrene na podlagi Uredbe št. 4255/88.

8 V členu 6(1)(a) Uredbe št. 4255/88, naslovljenem „Tehnična pomoč ter pilotni in predstavitveni projekti“, je določeno:

„Zunaj okvirov podpore Skupnosti se lahko [iz ESS] financirajo – v višini največ 0,5 % sredstev, letno dodeljenih temu skladu – pripravljalne, presojevalne, spremljevalne in ocenjevalne dejavnosti v državah članicah ali na ravni Skupnosti, potrebne za izvedbo dejavnosti, ki so opredeljene v členu 1. Te dejavnosti se izvajajo na pobudo Komisije ali na njen račun in vključujejo:

(a) inovativne dejavnosti, katerih namen je potrditi nove hipoteze v zvezi z vsebino, metodologijo in organizacijo poklicnega usposabljanja, kar zajema tudi vključevanje razsežnosti Skupnosti poklicnega usposabljanja in – na splošnejši ravni – razvoj zaposlovanja, vključno s spodbujanjem enakih možnosti na trgu dela za moške in ženske ter poklicnim vključevanjem oseb, izključenih s trga dela, da se vzpostavi podlaga za poznejšo pomoč [ESS] v več državah članicah […]“

9 V členu 24 Uredbe št. 4253/88, naslovljenem „Zmanjšanje, zadržanje in ukinitev pomoči“, je določeno:

„1. Če izvedba dejavnosti ali ukrepa ne upravičuje dela ali celote finančne pomoči, ki jima je bila dodeljena, Komisija ustrezno preuči primer v okviru partnerstva, tako da od

države članice oziroma organov, ki jih ta določi za izvedbo dejavnosti, zahteva, da predložijo pripombe v določenem roku.

2. Po tem pregledu Komisija lahko zmanjša ali zadrži pomoč za zadevno dejavnost ali ukrep, če pregled potrdi obstoj nepravilnosti ali bistvene spremembe, ki vpliva na samo naravo ali pogoje za izvedbo dejavnosti ali ukrepa in za katero ni bila zahtevana odobritev Komisije.

3. Vsak neupravičeno prejeti znesek, ki ga je treba povrniti, se vrne Komisiji. Za nepovrnjene zneske se v skladu s finančno uredbo in na način, ki ga določi Komisija po postopkih iz naslova VIII, obračunajo zamudne obresti."

Dejansko stanje

10 Komisija je 21. julija 1998 objavila razpis za oddajo predlogov za izvajanje pilotnega projekta „Lokalni socialni kapital" (UL C 228, str. 15). V njem je določila usmeritve za dodelitev splošnih subvencij posredniškim organizacijam, ki se ukvarjajo s podpiranjem oseb, ki izvajajo mikroprojekte za spodbujanje zaposlovanja in socialne kohezije. Kot izhaja iz točke 2 tega dokumenta, so se lahko razpisa za oddajo predlogov udeležile „izključno nepridobitne organizacije in obstoječi konzorciji, ki so jih te organizacije ustanovile". V skladu z isto točko so morale „posredniške organizacije […] zagotoviti sofinanciranje v znesku, ki [je] znaša[l] najmanj 15 % subvencije, za katero je [bilo] zaprošeno".

11 Komisija je z odločbo št. C(1999)2645 z dne 17. avgusta 1999 (v nadaljevanju: dodelitvena odločba) dodelila pomoč iz ESS v obliki splošne subvencije za financiranje

pilotnega projekta, ki ga je predložil Centre de promotion de l'emploi par la micro-entreprise (v nadaljevanju: CPEM ali tožeča stranka). ESS je za ta pilotni projekt dodelil skupni znesek do 1.000.000 EUR.

12 V členu 1 dodelitvene odločbe so določeni postopki za dodelitev in uporabo subvencije, ki jo je Komisija odobrila CPEM. V skladu s členom 2 so podrobni pogoji subvencije opisani v prilogi III k dodelitveni odločbi. V odstavkih 2 in 3 člena 3 dodelitvene odločbe je predvideno, da se čas za prevzem obveznosti za odhodke pilotnega projekta izteče 31. avgusta 2001, čas za njegovo izvajanje pa 28. februarja 2002. V členu 7 dodelitvene odločbe je določeno, da mora CPEM spoštovati pogoje za izvajanje projekta, navedene v „Vodniku za člen 6 ESS – ‚Lokalni socialni kapital'" (v nadaljevanju: promocijski vodnik).

13 Po tem, ko je tožeča stranka vložila prošnjo za podaljšanje, je Komisija z odločbo št. C(2001)2144 z dne 18. septembra 2001 podaljšala čas za prevzem obveznosti za odhodke pilotnega projekta do 31. decembra 2001, čas za njegovo izvajanje pa do 30. junija 2002.

14 Po dodelitvi splošne subvencije in kot je bilo navedeno v prijavni dokumentaciji CPEM, je ta 20. septembra 2000 sklenil dogovor za izvajanje pilotnega projekta z nepridobitnim združenjem Centre de formation professionnelle et de promotion sociale (CFPPS) (center za poklicno usposabljanje in socialno promocijo), ki se je pozneje preimenovalo v Marseille Service Développement (MSD).

15 Komisija je 7. oktobra 2002 od MSD prejela končno poročilo in zahtevek za končno plačilo za dejavnosti, izvedene v okviru pilotnega projekta.

16 Komisija je izvršila vmesna plačila in končno plačilo za ta projekt v skupnem znesku 1.000.000 EUR.

17 Generalni direktorat (GD) Komisije za zaposlovanje, socialne zadeve in enake možnosti (v nadaljevanju: GD za zaposlovanje) je avgusta 2004 pri MSD izvedel revizijo, ki ni razkrila večjih nepravilnosti in je privedla do izterjave 4472,30 EUR.

18 Z GD za zaposlovanje in Evropskim uradom za boj proti goljufijam (OLAF) je maja 2004 navezal stik pritožnik, ki je opozoril na nepravilno finančno in upravno poslovodenje s strani CPEM ali njegovih zastopnikov v zvezi z izvajanjem samostojnega projekta CPEM. OLAF je 2. maja 2005 začel zunanjo preiskavo ter med 27. junijem in 1. julijem 2005 v Marseillu opravil inšpekcije na kraju samem pri CPEM in drugih gospodarskih subjektih, povezanih s pilotnim projektom.

19 OLAF je 8. septembra 2005 poročilo o misiji poslal tožeči stranki, ki je odgovorila z dopisom z dne 13. oktobra 2005. OLAF je na ta dopis odgovoril z dopisom z dne 11. aprila 2006. Tožeča stranka je poslala odgovor 21. aprila 2006. Nato je bilo na zahtevo tožeče stranke 25. aprila 2006 organizirano srečanje na sedežu OLAF v Bruslju, ki se ga je udeležil GD za zaposlovanje.

20 OLAF je v dopisu z dne 24. maja 2006 tožeči stranki sporočil, da je preiskava končana in da bo pripravljeno končno poročilo. OLAF je končno poročilo sprejel 4. oktobra 2006. To poročilo je bilo poslano tožeči stranki z dopisom z dne 20. oktobra 2006. V končnem poročilu je OLAF ugotovil več hudih nepravilnosti, zaradi katerih sta bila predlagana ukinitev pomoči Skupnosti v višini 1.000.000 EUR in vračilo 995.527,70 EUR.

21 Komisija je z dopisom z dne 18. januarja 2007 obvestila tožečo stranko, da namerava začeti postopek, predviden v členu 24 Uredbe št. 4253/88.

22 Tožeča stranka je na dopis z dne 18. januarja 2007 odgovorila z dopisom z dne 19. marca 2007, v katerem je izpodbijala končno poročilo OLAF.

23 Ker je Komisija menila, da tožeča stranka v odgovoru z dne 19. marca 2007 ni navedla nobenih pravnih ali dejanskih okoliščin, s katerimi bi bilo mogoče izpodbijati ugotovitve iz končnega poročila OLAF, je ugotovila, da tožeča stranka ni izvedla projekta, kot je opisano v dodelitveni odločbi, in da je uporabila sistem poslovodenja, s katerim je kršila veljavna pravila. Komisija je z odločbo št. C(2007)4645 z dne 4. oktobra 2007 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) ukinila pomoč, odobreno z dodelitveno odločbo. Na podlagi člena 2 izpodbijane odločbe upravičenec Komisiji dolguje 995.527,70 EUR.

Postopek in predlogi strank

24 Z vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 5. decembra 2007, je tožeča stranka vložila to tožbo.

25 Z ločeno vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 16. januarja 2008, je tožeča stranka vložila predlog za izdajo začasne odredbe. Predsednik Sodišča prve stopnje je s sklepom z dne 19. februarja 2008 v zadevi CPEM proti Komisiji (T-444/07 R, neobjavljen v ZOdl.) zavrgel predlog za izdajo začasne odredbe.

26 Pisni postopek je bil končan 29. aprila 2008.

27 Sodišče prve stopnje je 23. oktobra 2008 v okviru ukrepa procesnega vodstva na podlagi člena 64 svojega poslovnika pozvalo CPEM, naj izrazi svoje stališče o razlogih za nedopustnost, ki jih je navedla Komisija v odgovoru na tožbo, in Komisijo, naj predloži nekatere dokumente. Stranki sta bili še pozvani, naj pred obravnavo pisno odgovorita na nekatera vprašanja Sodišča prve stopnje. Stranki sta te zahteve izpolnili v predpisanih rokih.

28 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– razglasi izpodbijano odločbo za nično;

– ji prizna pravico do odškodnine za javni napad na njen ugled, ocenjene na 100.000 EUR;

– prizna njenim zaposlenim pravico do posamičnih odškodnin simboličnega eura za resno ogrožanje njihovega nemotenega dela;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

29 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– razglasi tožbo za nedopustno ali jo po potrebi zavrne kot neutemeljeno;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Dopustnost

1. *Trditve strank*

30 Komisija ugovarja dopustnosti drugega in tretjega predloga tožeče stranke, ker v njiju ni dovolj natančno navedeno, kako so izpolnjeni vsi pogoji za povrnitev domnevno povzročene škode. Iz tožbe naj namreč ne bi bilo mogoče razbrati razlogov, zaradi katerih je stališče, ki ga je zavzela Komisija v izpodbijani odločbi, vzrok za škodo, ki jo zatrjuje tožeča stranka, in ta naj ne bi predložila nikakršnega dokaza o resničnosti zatrjevane škode.

31 CPEM je v stališčih z dne 17. novembra 2008 o razlogih za nedopustnost, ki jih je navedla Komisija, izjavil, da predmet spora v zvezi s tem ni izplačilo odškodnine, temveč priznanje pravice do te odškodnine. Poleg tega je pojasnil, katero ravnanje očita Komisiji, kolikšna je po njegovem mnenju škoda, ki jo je utrpel, in kakšna je vzročna zveza med tema elementoma. Nazadnje je predložil pojasnila o razlogih, zaradi katerih zaposleni pri CPEM zahtevajo odškodnine simboličnega eura.

2. *Presoja Sodišča prve stopnje*

Dopustnost drugega predloga, s katerim se želi doseči priznanje pravice CPEM do odškodnine

32 V skladu s členom 21 Statuta Sodišča, ki se uporablja za postopek pred Sodiščem prve stopnje na podlagi člena 53, prvi pododstavek, tega statuta, in členom 44(1)(c) Poslovnika morata biti v vsaki tožbi navedena predmet postopka in kratek povzetek tožbenih razlogov. Te navedbe morajo biti dovolj jasne in podrobne, da lahko tožena stranka pripravi svojo obrambo in da lahko Sodišče prve stopnje odloči o tožbi, po potrebi tudi brez drugih informacij, na katere bi se oprlo. Da bi se zagotovila pravna varnost in dober potek sojenja, je treba v besedilu tožbe, da bi bila ta dopustna, navesti bistvene pravne in dejanske elemente, na katerih temelji, vsaj v obliki povzetka, vendar povezano in razumljivo (sklep Sodišča prve stopnje z dne 28. aprila 1993 v zadevi De Hoe proti Komisiji, T-85/92, Recueil, str. II-523, točka 20, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 29. januarja 1998 v zadevi Dubois et Fils proti Svetu in Komisiji, T-113/96, Recueil, str. II-125, točka 29).

33 Da bi zadostila tem zahtevam, mora tožba za povrnitev škode, ki naj bi jo domnevno povzročila institucija Skupnosti, vsebovati elemente, ki dopuščajo opredelitev ravnanja, ki ga tožeča stranka očita instituciji, razloge, zaradi katerih meni, da obstaja vzročna zveza med ravnanjem in škodo, ki naj bi jo utrpela, ter naravo in obseg te škode (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 18. septembra 1996 v zadevi Asia Motor France in drugi proti Komisiji, T-387/94, Recueil, str. II-961, točka 107; z dne 6. maja 1997 v zadevi Guérin automobiles proti Komisiji, T-195/95, Recueil, str. II-679, točka 21, in z dne 10. julija 1997 v zadevi Guérin automobiles proti Komisiji, T-38/96, Recueil, str. II-1223, točka 42, ter zgoraj navedena sodba Dubois et Fils proti Svetu in Komisiji, točka 30).

34 Vendar je treba v tem primeru ugotoviti, da je edini element, ki ga je predložil CPEM v podporo odškodninskemu zahtevku v okviru drugega predloga, prav ta predlog, ki se glasi:

„CPEM predlaga Sodišču prve stopnje […] priznanje pravice do odškodnine za javni napad na ugled organa, ki deluje v okviru naloge javnega interesa (ocenjena na 100.000 EUR).“

35 Iz te povedi je mogoče razbrati, da naj bi bil CPEM oškodovan zaradi javnega napada na svoj ugled, v njej pa ni natančneje navedeno, kako je utemeljena številka 100.000 EUR. Kar zadeva očitano ravnanje, se zdi, da iz celotne tožbe in iz stališč CPEM z dne 17. novembra 2008 izhaja, da gre za domnevne napake v postopku, pripisane OLAF in Komisiji, ki jima jih CPEM očita v okviru prvega tožbenega razloga. Vendar je treba ugotoviti, da tožba ne vsebuje nobene navedbe o vzročni zvezi med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo.

36 Ker tožeča stranka ni podala nobenih navedb Sodišču prve stopnje, ni treba ugotavljati in preverjati obstoja morebitne vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo (v tem smislu glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 12. decembra 2006 v zadevi Organizacija mudžahidov iranskega ljudstva proti Svetu, T-228/02, ZOdl., str. II-4665, točka 179).

37 CPEM je v stališčih z dne 17. novembra 2008 sicer navedel, da obstaja „neposredna vzročna zveza z oškodovanjem ugleda“, kadar je organizacija, ki se ukvarja s finančnim posredovanjem, obtožena nepravilnega finančnega poslovodenja in obsojena zaradi tega, medtem ko ni šlo ne za zlorabo ne za goljufijo, ampak v najslabšem primeru za „napake upravne predstavitve“ v zapletenih postopkih. Vendar je treba v zvezi s tem opozoriti, da morajo biti v skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 32, v besedilu tožbe navedeni bistveni pravni in dejanski elementi, na katerih temelji tožba, vsaj v obliki povzetka, vendar povezano in razumljivo. V tem primeru je Sodišče prve stopnje že ugotovilo, da tožba ne vsebuje nobene navedbe, tudi v obliki povzetka ne, o vzročni zvezi med ravnanjem, očitanim Komisiji, in škodo, ki naj bi jo utrpel

CPEM. Zato je treba vse naknadne navedbe o tej zvezi zavrniti kot prepozne (v tem smislu glej zgoraj navedeni sklep De Hoe proti Komisiji, točka 25).

38 Iz tega sledi, da je treba drugi predlog CPEM zavreči kot nedopusten.

Dopustnost tretjega predloga, s katerim se želi doseči priznanje, da imajo zaposleni pri CPEM pravico do odškodnine

39 Kar zadeva tretji predlog, katerega predmet je odškodninski zahtevek v imenu zaposlenih pri CPEM, je treba poudariti, da tožeča stranka ni ne navedla ne dokazala, da so jo navedeni zaposleni pooblastili za vložitev tožbe v svojem imenu.

40 Zato je treba ta predlog zavreči kot nedopusten zaradi neobstoja pravnega interesa.

Temelj

41 Tožeča stranka navaja tožbena razloga, ki se nanašata na postopek OLAF in Komisije ter na vsebino izpodbijane odločbe.

1. *Prvi tožbeni razlog: postopek OLAF in Komisije*

Trditve strank

42 CPEM s prvim tožbenim razlogom očita Komisiji, da v okviru postopka, ki je privedel do sprejetja izpodbijane odločbe, ni upoštevala splošnih pravnih načel, zlasti načela spoštovanja pravice do obrambe. Ta tožbeni razlog je razdeljen na pet delov.

43 V okviru prvega dela CPEM trdi, ob sklicevanju na pričevanja svojih zaposlenih, da je bila preiskava, ki jo je izvedel OLAF, že po obliki obremenilna.

44 V drugem delu CPEM kritizira postopek, ki ga je uporabil OLAF, zaradi nejasnosti med postopki, predvidenimi v Uredbi Sveta (ES, Euratom) št. 2185/96 z dne 11. novembra 1996 o pregledih in inšpekcijah na kraju samem, ki jih opravlja Komisija za zaščito finančnih interesov Evropskih skupnosti pred goljufijami in drugimi nepravilnostmi (UL L 292, str. 2), in tistimi, predvidenimi v Uredbi Sveta (ES, Euratom) št. 2988/95 z dne 18. decembra 1995 o zaščiti finančnih interesov Evropskih skupnosti (UL L 312, str. 1). CPEM zlasti poudarja, da so uslužbenci OLAF omenjali možnost uporabe kazenskih sankcij ter da je njihovo vedenje ustvarilo vzdušje zmedenosti in ustrahovanja pri osebah, navzočih med pregledom, zlasti zaradi nenehne uporabe izraza „goljufija“ in dejstva, da sta bili v istem postopku brez razlikovanja uporabljani besedi „preiskava“ in „pregled“. Tudi predložitev zadeve tožilcu pred upravnim pregledom in navzočnost kriminalista med izvajanjem pregledov na kraju samem naj bi dokazovali, da pregled ni bil izključno upraven.

45 CPEM s tretjim delom izpodbija zanesljivost preiskave, ki jo je izvedel OLAF. V zvezi s tem navaja, da je preiskava vsebovala več neupoštevnih, žaljivih in nepravilnih postopkovnih elementov, ki niso sprejemljivi v okviru spoštovanja splošnih načel prava Skupnosti in nepristranske preiskave. Preiskovalci OLAF naj bi zlasti slabo izbrali zaslišane osebe in navajali neumestne izjave o državnih uradnikih in odvetniku CPEM. Poleg tega naj nekateri zapisniki zaslišanj in poročilo o dvostranskem srečanju z dne 25. aprila 2006 med CPEM in OLAF ne bi bili pravilni in/ali naj ne bi vsebovali podpisov zadevnih oseb, poročila OLAF, ki so bila Komisiji podlaga za sprejetje izpodbijane odločbe, pa naj bi vsebovala napačno ugotovljeno dejansko stanje.

46 Četrti del se nanaša na kršitev pravice do obrambe med preiskavo. CPEM v tem okviru navaja več očitkov v zvezi z ravnanjem OLAF glede pritožb, zaradi katerih je bila začeta njegova preiskava. Vsebina teh pritožb naj ne bi bila posredovana CPEM in ta naj ne bi imel možnosti predložiti stališč v zvezi s tem. Poleg tega naj pritožba, prejeta maja 2004, če se nanaša na prakso „valorizacije“, ne bi bila utemeljena. Ob tem naj bi OLAF dajal protislovne izjave glede vloge, ki so jo imele pritožbe, prejete maja 2005, pri sprožitvi pregleda. Nazadnje naj bi OLAF tisk obvestil o primeru, še preden je Komisija sprejela izpodbijano odločbo.

47 Nazadnje, CPEM v petem delu ugovarja temu, da je OLAF med preiskavo uporabljal različne izdaje promocijskega vodnika. Zlasti naj bi bil ta vodnik izdan v več različicah, tudi v začasni različici, ki naj je CPEM ne bi štel za zavezujočo, zato naj je ne bi upošteval.

48 Komisija zavrača trditve CPEM.

Presoja Sodišča prve stopnje

49 Najprej je treba ugotoviti, kar zadeva peti del, da se vprašanje, ali se promocijski vodnik lahko uporabi zoper CPEM, kljub njegovemu spreminjanju, ne nanaša na obliko upravnega postopka, temveč na vsebino izpodbijane odločbe. Ker CPEM postavlja vprašanje uveljavljanja navedenega vodnika tudi v tretjem delu drugega tožbenega razloga, bodo vse trditve v zvezi s tem vprašanjem preučene v tem okviru.

50 Treba je še poudariti, da v besedilu tožbe ni natančneje navedeno, katera načela, razen spoštovanja pravice do obrambe, so bila domnevno kršena. V teh okoliščinah je treba preučitev prvega tožbenega razloga omejiti samo na načelo spoštovanja pravice do obrambe, ker Sodišču prve stopnje ob neobstoju navedb tožeče stranke ni treba raziskovati in opredeljevati načel, na katerih kršitev bi se lahko sklicevala.

51 V skladu z ustaljeno sodno prakso načelo spoštovanja pravice do obrambe zahteva, da se naslovnikom odločb, ki pomembno vplivajo na njihove interese, omogoči, da učinkovito izrazijo svoje stališče (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 9. aprila 2003 v zadevi Forum des migrants proti Komisiji, T-217/01, Recueil, str. II-1563, točka 56, in z dne 11. decembra 2003 v zadevi Conserve Italia proti Komisiji, T-306/00, Recueil, str. II-5705, točka 107; v tem smislu glej tudi sodbo Sodišča z dne 10. julija 1986 v zadevi Belgija proti Komisiji, 234/84, Recueil, str. 2263, točka 27).

52 V tem primeru, kar zadeva očitek, naveden v okviru četrtega dela, da naj bi OLAF tisk obvestil o primeru, še preden je Komisija sprejela izpodbijano odločbo, je treba ugotoviti, da tak očitek – ob domnevi, da je utemeljen – ne more pomeniti kršitve pravice do obrambe CPEM, kot je opredeljena v prejšnji točki. Zato je treba ta očitek zavrniti kot nepomemben, ne da bi bilo treba preučiti vprašanje, ali kot trdi CPEM, članek z dne 7. oktobra 2007, na katerega se sklicuje, v resnici temelji na informacijah, pridobljenih pri OLAF.

53 Poleg tega iz sodne prakse izhaja, da je pravica do obrambe zaradi postopkovne nepravilnosti kršena le, če je ta nepravilnost pomembno vplivala na možnost obrambe vpletenih podjetij. Tako lahko nespoštovanje veljavnih pravil, katerih namen je varstvo pravice do obrambe, vpliva na upravni postopek samo, če se dokaže, da bi se ta lahko končal drugače, če tega ne bi bilo (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 14. decembra 2005 v zadevi General Electric proti Komisiji, T-210/01, ZOdl., str. II-5575, točka 632 in navedena sodna praksa).

54 Torej je treba za vse preostale očitke CPEM v okviru prvega tožbenega razloga preučiti, prvič, ali je CPEM pred sprejetjem izpodbijane odločbe imel možnost, da učinkovito izrazi svoje stališče, in drugič, če ni bilo tako, ali bi se postopek lahko končal drugače, če bi lahko CPEM učinkovito izrazil svoje stališče.

55 Kar zadeva prvo vprašanje, pri katerem je treba ugotoviti, ali je CPEM imel možnost učinkovito predstaviti svoje stališče v zvezi z dejstvi, navedenimi v okviru prvega tožbenega razloga, razen v zvezi z dejstvom iz točke 52 zgoraj, je treba zavrniti njegovo trditev o kršitvi pravice do obrambe. Na podlagi izmenjave pošte med CPEM in OLAF, in sicer dopisa CPEM z dne 13. oktobra 2005, ki je vseboval stališča glede poročila o misiji OLAF z dne 8. septembra 2005, dopisa OLAF z dne 11. aprila 2006 in dopisa CPEM z dne 21. aprila 2006 (glej zgoraj točko 19), je treba ugotoviti, da je CPEM imel možnost predložiti vsa stališča, za katera je menil, da so upoštevna glede ravnanja OLAF, ki ga kritizira v prvem tožbenem razlogu, in da je poleg tega to možnost tudi v celoti izkoristil v zvezi z nekaterimi njegovimi očitki. Zlasti je podrobno izrazil stališče o postopku, ki ga je uporabil OLAF. Tožeča stranka je torej imela možnost predstaviti stališča o vseh vprašanjih, povezanih z dejstvi, ki so navedena v prvem tožbenem razlogu in so se zgodila pred zadevno izmenjavo pošte, tako da je bila njegova pravica do obrambe v zvezi s tem v celoti spoštovana.

56 Iz tega sledi, da je treba prvi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen, ne da bi bilo treba preveriti, ali so v tem okviru trditve CPEM o dejstvih pravilne.

2. *Drugi tožbeni razlog: vsebina izpodbijane odločbe*

57 Z drugim tožbenim razlogom CPEM Komisiji očita različne nepravilne uporabe prava, ki naj bi vplivale na zakonitost izpodbijane odločbe.

58 Ta tožbeni razlog je razdeljen na pet delov. S prvim delom tožeča stranka trdi, da sta OLAF in Komisija napačno razlagala francoski pojem nepridobitne organizacije. Drugi del temelji na domnevnem neupoštevanju pravnih razmerij med tožečo stranko in organi mesta Marseille. Tretji del se nanaša na nezmožnost nasprotovanja promocijskemu vodniku. Četrti del je povezan z nepravilnostmi, očitanimi tožeči stranki. Nazadnje, v okviru petega dela tožeča stranka ugovarja uporabi Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 z dne 25. junija 2002 o finančni uredbi, ki se uporablja za splošni proračun Evropskih skupnosti (UL L 248, str. 1), če je bila ta uredba podlaga za izpodbijano odločbo.

Prvi del: napačna razlaga francoskega pojma nepridobitne organizacije

Trditve strank

59 CPEM trdi, da sta OLAF in Komisija napačno razlagala njegov status združenja, ki izhaja iz francoskega zakona z dne 1. julija 1901, kakor je bil spremenjen, in sicer tako, da sta ga označila za nepridobitno združenje (ABSL), ki je institut belgijskega prava. Po njegovem mnenju ni sprejemljivo, da se v poročilu OLAF izpodbija, da sta CPEM in MSD nepridobitni organizaciji, medtem ko ti združenji izpolnjujeta vsa merila pojma „nepridobiten“ in ju kot taka priznavajo francoski organi. Tožeča stranka OLAF očita še, da je zamešal status „nepridobitne organizacije“ na eni strani s statusi „organizacije javnega prava“, „organizacije, ki opravlja dejavnosti javnega prava“, in „poljavne organizacije“ na drugi strani.

60 Komisija zavrača trditve tožeče stranke.

Presoja Sodišča prve stopnje

61 Treba je navesti, da je OLAF v poročilu o misiji z dne 8. septembra 2005 in končnem poročilu z dne 4. oktobra 2006 opisal tožečo stranko kot „strukturo združenja na podlagi zakona iz leta 1901“ ali kot „združenje na podlagi zakona iz leta 1901“. CPEM je bil kot ABSL označen samo v glavi teh dveh poročil ter dokumentov o pregledu in inšpekciji na kraju samem z dne 27. in 29. junija 2005. Vendar uporaba te kratice, za katero Komisija trdi, da jo je uporabila samo v smislu „nepridobitne organizacije“ in brez sklicevanja na pravni status CPEM, ni vplivala na presojo dejstev, ki se očitajo CPEM v navedenih poročilih in izpodbijani odločbi. Pravni status CPEM namreč ni omenjen v nobeni točki navedenih dokumentov.

62 Poleg tega se je CPEM v prijavni dokumentaciji pod točko „[I]dentiteta prosilca“ sam označil za „[n]epridobitno združenje“ in mogoče je, da je to prispevalo k zmedi v zvezi s tem pri službah Komisije.

63 Iz tega sledi, da dejstvo, da je OLAF v nekaterih dokumentih napačno označil CPEM in MSD kot ABSL, ne more pomeniti razveljavitve izpodbijane odločbe. Zato je treba prvi del drugega tožbenega razloga zavrniti.

Drugi del: neupoštevanje razmerij med tožečo stranko in mestom Marseille

Trditve strank

64 CEPM kritizira analizo, ki jo je podal OLAF v končnem poročilu in jo je Komisija uporabila v izpodbijani odločbi, o povezavah med mestom Marseille in njim ter v zvezi s tem navaja štiri trditve.

65 Komisija zavrača trditve tožeče stranke.

Presoja Sodišča prve stopnje

66 V tem delu drugega tožbenega razloga CPEM ugovarja točki 11 končnega poročila OLAF, v kateri OLAF analizira razmerje med mestom Marseille, CPEM in MSD. V tej točki je zlasti ugotovljeno, da:

– mesto Marseille samo ni moglo predložiti prijave kot upravičenec do subvencije iz ESS, ker je bila ena od dveh glavnih lastnosti pilotnega projekta ta, da se njegovo izvajanje dodeli zasebni nepridobitni organizaciji (točka 11-1);

– je MSD glede na svoj statut nedvomno združenje, ki je tesno povezano z mestom Marseille (točka 11-2);

– je treba „odpravo povezav z mestom“, ki jo je MSD izvedel s spremembo svojega statuta 11. maja 2000 – v smislu, da bi bili člani, ki imajo mandat v mestni upravi, odtlej navzoči samo kot svetovalci – precej relativizirati, saj drugi parametri kažejo, da tesna povezava z mestom Marseille še vedno obstaja (točka 11-3);

– sta CPEM in MSD odvisna od mesta Marseille glede svojih prostorov, osebja in delovanja ter da izvajata nekatere vidike mestne politike (točka 11-4);

– je mesto Marseille plačalo samo del svojega prispevka, predvidenega za financiranje pilotnega projekta, pri čemer ga ne CPEM ne MSD nista prisilila v izvršitev njegovih finančnih obveznosti, kar kaže na njuno odvisnost od mesta in na relativnost njune dejanske zmožnosti odločanja (točki 11-7 in 11-8);

– OLAF meni, da je bila posledica ali morda celo cilj odločitve CPEM glede tega, da izvršitev in izvajanje projekta zaupa MSD, izognitev zahtevi pilotnega projekta, da se njegovo izvajanje dodeli zasebni nepridobitni organizaciji (točka 11-12).

67 Vendar je treba ugotoviti, da spis ne vsebuje elementov, ki bi vzbudili dvom o presojah OLAF ali nakazovali, da bi bilo mogoče zaradi teh presoj razveljaviti izpodbijano odločbo. Še posebej taki elementi ne izhajajo iz trditev, ki jih je CPEM predstavil pred Sodiščem prve stopnje.

68 Prvič, treba je zavrniti trditev CPEM, da je iz končnega poročila razvidno, da je mesto Marseille želelo predložiti prijavno dokumentacijo za pilotni projekt ali da je uporabilo navidezna združenja in nameravalo zaobiti zahtevo, da se projekt dodeli zasebni

organizaciji. V poročilu se namreč samo opozarja, da mesto Marseille ni moglo predložiti prijave, v njem pa ni navedeno, ali je bil to njegov namen. Kar zadeva uporabo združenja MSD za izvršitev projekta, posledica česar bi lahko bila izognitev nekaterim zahtevam pilotnega projekta, ta pripomba ni izražena v zvezi z mestom Marseille, ampak v nasprotju s trditvijo tožeče stranke v zvezi z njo samo. Zato prve trditve CPEM ni mogoče sprejeti.

69 Drugič, glede navedbe CPEM, da se je OLAF s pripombami iz točke 11-3 končnega poročila vmešal v notranje francosko pravo in tematiko „odprave povezav z mestom“, jo je treba zavrniti kot neutemeljeno in neupoštevno za rešitev tega spora. V tej točki je namreč OLAF samo poudaril, da je kljub zmanjšanju odločilne vloge članov mestne uprave v MSD to združenje zaradi drugih okoliščin dejanskega stanja še vedno tesno povezano z mestom Marseille. Iz tega sledi, da je treba drugo trditev CPEM zavrniti.

70 Tretjič, v zvezi s kritikami presoje OLAF, v skladu s katero sta CPEM in MSD odvisna od mesta Marseille glede svojih prostorov, osebja in delovanja, je treba ugotoviti, da CPEM ne izpodbija dejstev, na katerih temelji ta presoja, ampak se omejuje na navedbo, da dajanje prostorov in osebja mesta Marseille na voljo ne pomeni, da CPEM in MSD ubogata ukaze tega mesta. Vendar ne OLAF ne Komisija nista trdila, da je tako. OLAF je le menil, da je to dajanje na voljo pokazatelj odvisnosti teh dveh združenj od mesta Marseille, kar je primerno sklepanje glede na dejstva tega primera. V zvezi s tem je treba, razen okoliščine, da je MSD odvisen od mesta Marseille glede svojih prostorov, osebja in delovanja, upoštevati zlasti statut MSD. Predvsem v členu 2 tega statuta, naslovljenem „Naloge“, je navedeno, da mora združenje izvajati dejavnosti usposabljanja „v okviru politike poklicnega usposabljanja, ki jo določi mestni svet“, in da se pomoč marsejskim organizacijam za poklicno usposabljanje, zlasti v obliki dajanja na voljo prostorov, zagotavlja „po odobritvi mestnega sveta“. Zato tretja trditev CPEM ne more vzbuditi dvoma o utemeljenosti izpodbijane odločbe.

71 Četrtič, CPEM ugovarja točkama 11-7 in 11-8 končnega poročila OLAF, v katerem ta ugotavlja, da mesto Marseille ni spoštovalo obveznosti glede sofinanciranja in da ga nista v to prisilila ne CPEM ne MSD, kar kaže na njuno odvisnost od mesta in na relativnost njune dejanske zmožnosti odločanja.

72 Najprej je treba relativizirati vpliv teh dveh točk poročila na vsebino izpodbijane odločbe. OLAF v točki 11-7 končnega poročila namreč ni navajal številk skupaj s pripombo o nespoštovanju obveznosti mesta Marseille, da bi to očital tožeči stranki, ampak se je samo skliceval na to okoliščino v povezavi z dejstvom, da CPEM in MSD mesta nista prisilila v izvršitev navedenih obveznosti, da bi potrdil svoje sklepanje v zvezi z odvisnostjo teh dveh združenj od mesta Marseille.

73 Nato je treba zavrniti trditev tožeče stranke, da je mesto Marseille spoštovalo vse svoje finančne obveznosti in jih celo preseglo.

74 Dejansko je bil za projekt, odobren z dodelitveno odločbo, predviden prispevek mesta Marseille v višini 274.231 EUR. Med strankama ni sporno, da je bil ta znesek razdeljen na del, namenjen „delovanju“ (ali po besedah CPEM „izdatkom za inženiring“), in na del, namenjen „subvencioniranju mikroprojektov“. Kot navaja CPEM, je prispevek mesta Marseille za „delovanje“ znašal 129.581,66 EUR, za „subvencioniranje mikroprojektov“ pa 21.769 EUR, tako da je mesto skupno prispevalo 151.350,66 EUR. Komisija navaja, da je prispevek mesta Marseille skupno znašal 141.860,29 EUR.

75 Po mnenju Sodišča prve stopnje za rešitev tega spora ni treba ugotavljati, od kod razlika med tema številkama, ker je tudi pri načinu izračuna, ki ga je predlagala tožeča stranka, dejanski prispevek mesta Marseille še vedno za 122.880,34 EUR nižji od zneska, ki je bil predviden v projektu, odobrenem z dodelitveno odločbo. Kar zadeva trditev tožeče stranke, v skladu s katero so bile – glede finančne pomoči za mikroprojekte –

obveznosti, predvidene v projektu, ki ga je odobrila Komisija, v nasprotju s francosko zakonodajo, zadošča navedba, da se, poleg tega, da ta trditev ni utemeljena, z njo ne izpodbija ugotovitev iz točke 11-8 končnega poročila OLAF, po kateri nista ne CPEM ne MSD prisilila mesta Marseille v izvršitev njegovih finančnih obveznosti v zvezi s sofinanciranjem. Poleg tega je treba poudariti, da se CPEM v nobenem primeru ne more sklicevati na to, da finančni načrt, ki ga je predložil, vsebuje prihodke, ki jih ne bilo mogoče zakonito pridobiti.

76 Iz tega sledi, da je treba zavrniti četrto trditev tožeče stranke, s tem pa tudi drugi del drugega tožbenega razloga.

Tretji del: nezmožnost sklicevanja na promocijski vodnik

Trditve strank

77 CPEM trdi, da mu promocijski vodnik, ki ga je OLAF uporabil zoper njega, ni bil posredovan v prilogi k dodelitveni odločbi in da je šele septembra 1999 prejel začasno različico, ki je vsebovala liste, na katere se je v poročilih skliceval OLAF. Začasne različice naj ne bi štel za zavezujočo, zato naj je ne bi upošteval. Poleg tega naj ne bi bila različica, na katero OLAF opira svoje očitke zoper tožečo stranko, nikoli jasno opredeljena in nič naj ne bi dokazovalo, da mu je bila posredovana. Nazadnje, končna različica promocijskega vodnika naj ne bi vsebovala navedenih listov. Vse pripombe, ki se nanašajo na te liste, naj torej ne bi bile upoštevne.

78 Poleg tega CPEM zatrjuje, da promocijskega vodnika – ob domnevi, da se lahko uporabi zoper njega – ni mogoče razlagati, če se spoštuje hierarhična razvrstitev predpisov,

nasprotno od predpisov o reformi strukturnih skladov in o finančni uredbi, ki so veljali ob nastanku dejstev, kot sta kljub temu storila OLAF in nato še Komisija.

79 Komisija zavrača trditve tožeče stranke.

Presoja Sodišča prve stopnje

80 Treba je opozoriti, prvič, da je CPEM 10. novembra 1999 s podpisom g. R., ki je bil takrat njegov predsednik, sprejel, da bo spoštoval pogoje, določene s promocijskim vodnikom.

81 Poleg tega iz spisa izhaja, da je bilo od udeležencev srečanja v Belfastu med 16. in 19. septembrom 1999, na katerem je konzorcij CPEM/MSD zastopal g. G., direktor MSD, zahtevano, naj pozorno preberejo osnutek vodnika, ki jim je bil razdeljen, ter čim prej pošljejo vprašanja in pripombe, da se dokument dokonča. Zaradi upoštevanja potreb in interesov različnih upravičencev v pilotnem projektu si je torej Komisija prizadevala, da bi zbrala njihova stališča in z njihovim sodelovanjem pripravila končno različico vodnika. Zato se je CPEM moral zavedati, da začasna različica promocijskega vodnika ni bila neupoštevna in da je vsebovala posebne določbe za izvrševanje pilotnega projekta, za katere je bilo seveda mogoče, da bodo v končni različici spremenjene, vendar bi jih CPEM kljub temu moral spoštovati, k čemur se je zavezal s podpisom g. R. 10. novembra 1999, kar se je zgodilo po prejemu različice, razdeljene na sestanku v Belfastu, s katero je bil ob podpisu torej že seznanjen.

82 S tega vidika je treba zavrniti trditev CPEM, v skladu s katero ta ni upošteval različice vodnika, razdeljene v Belfastu, ker je bila ta različica označena za začasno. V pravkar opisanih okoliščinah je tako formalistično vedenje namreč v nasprotju z obveznostjo

lojalnosti, ki jo imajo prosilci pomoči in upravičenci do nje ter je sestavni del sistema pomoči skladov Skupnosti in nujna za njihovo dobro delovanje (po analogiji glej sodbi Sodišča prve stopnje z dne 7. novembra 2002 v združenih zadevah Vela in Tecnagrind proti Komisiji, T-141/99, T-142/99, T-150/99 in T-151/99, Recueil, str. II-4547, točka 322, in z dne 28. januarja 2004 v zadevi Euroagri proti Komisiji, T-180/01, Recueil, str. II-369, točka 83).

83 Drugič, ugotoviti je treba, v nasprotju z navedbami CPEM, da mu je bila končna različica promocijskega vodnika vsekakor posredovana, kot izhaja iz potrdila o prejemu, ki ga je 5. januarja 2000 po elektronski pošti poslal g. B., zadolžen za naloge v MSD, in ga je predložila Komisija.

84 Tretjič, kot upravičeno opozarja Komisija, CPEM v tožbi ne trdi, da so ravnanja, ki se mu očitajo v izpodbijani odločbi, dovoljena na podlagi katere koli poznejše različice promocijskega vodnika. Torej ni jasno, kako bi lahko morebitne razlike med različicami vodnika povzročile zmedo v sklepanju sodelavcev CPEM glede obveznosti tega združenja pri izvajanju projekta.

85 Nazadnje in četrtič, kar zadeva trditev, da OLAF ni spoštoval hierarhične razvrstitve predpisov in da je dal prednost promocijskemu vodniku pred veljavnimi uredbami Skupnosti, se CPEM sklicuje na točko 71 dopisa OLAF z dne 11. aprila 2006, s katerim je ta odgovoril na ugovore CPEM, povezane s poročilom o misiji OLAF. Ta točka se glasi:

„V zvezi s hierarhično razvrstitvijo veljavnih pravnih besedil je v listu B – okvir točke 1, druga puščica, zadnji odstavek – (stran 8) promocijskega vodnika iz leta 1999 določeno, da so pravna besedila, ki se uporabljajo za program, razvrščena tako:

– odločba Evropske komisije o dodelitvi subvencije posredniški strukturi in priloge k njej;

– uredbe, s katerimi so določene upravičene dejavnosti v okviru ESS (seznam upravičenih izdatkov je sprejela Komisija in je objavljen v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*);

– splošna uredba o strukturnih skladih.“

86 V zvezi s tem je treba ugotoviti, prvič, da s tega seznama ne izhaja, da so predpisi v njem razvrščeni od pomembnejših do manj pomembnih prej kot v nasprotnem vrstnem redu. Drugič, tudi pri taki razvrstitvi taka splošna navedba OLAF v zvezi s hierarhičnim vrstnim redom veljavnih pravnih določb ne bi mogla pomeniti razveljavitve izpodbijane odločbe. Treba je namreč opozoriti, da promocijskega vodnika ni v hierarhični razvrstitvi predpisov, ki jih je navedel OLAF. Hkrati CPEM ni navedel nobene konkretne določbe iz promocijskega vodnika, ki ne bi bila združljiva s katerim koli pomembnejšim predpisom, saj je le zatrdil, da „[v promocijskem vodniku] ne more biti nobenega elementa, ki bi lahko obstajal ali se razlagal nasprotno od [veljavnih] predpisov, če se strogo uporablja hierarhična razvrstitev aktov“. V teh okoliščinah je treba četrto trditev CPEM zavrniti.

87 Iz tega sledi, da je treba zavrniti tretji del drugega tožbenega razloga in peti del prvega tožbenega razloga.

Četrti del: očitane nepravilnosti

88 V okviru šestih trditev, navedenih v tem delu drugega tožbenega razloga, CPEM v bistvu trdi, da je Komisija odobrila nekatere nepravilnosti, ki se mu očitajo v izpodbijani odločbi, ali da je vsaj vedela zanje oziroma da ni šlo za nepravilnosti, ki bi upravičevale ukinitev pomoči Skupnosti.

Prva trditev, ki se nanaša na prakso Komisije v okviru ESS in domnevno odobritev Komisije v zvezi z metodo „valorizacije“

– Trditve strank

89 CPEM v bistvu trdi, da je Komisija odobrila prakso „valorizacije“ v zvezi s projekti v Franciji, financiranimi iz ESS. V tem okviru se najprej sklicuje na prakso v okviru projektov v Franciji, financiranih iz ESS, nato na vključenost nekaterih nacionalnih organov v „valorizacijo“, kot jo uporablja CPEM, ter nazadnje na elektronsko pošto, ki jo je Komisija 28. junija 2001 poslala CPEM in s katero naj bi to prakso odobrila. Zato naj v izpodbijani odločbi te prakse ne bi bilo mogoče šteti za nepravilnost.

90 Kar zadeva „valorizacijo“, Komisija razlikuje med projekti, ki spadajo v „klasični okvir“ ESS, in pilotnimi projekti na podlagi člena 6(1)(a) Uredbe št. 4255/88, kot je zadevni projekt v tem primeru. Po njenih navedbah ima v „klasičnem okviru“ ESS finančna pomoč iz tega sklada obliko sofinanciranja nacionalnega programa ali splošne subvencije, ki jo upravlja država članica ali drugi nacionalni organi, medtem ko finančno pomoč iz ESS v okviru člena 6(1) Uredbe št. 4255/88 upravlja neposredno Komisija, kar pomeni, da sama izbere upravičence s posebno dodelitveno odločbo, ki jo

spremljajo predpisi. Komisija navaja, da je v „klasičnem okviru“ ESS „valorizacija“ sprejeta, medtem ko ta metoda ni bila nikoli sprejeta v okviru člena 6(1) Uredbe št. 4255/88.

– Presoja Sodišča prve stopnje

91 Najprej je treba ugotoviti, kar zadeva metodo „valorizacije“, da iz spisa in pojasnil, ki sta jih dali stranki med obravnavo, izhaja, da gre za prištevanje izdatkov javnih organov, nastalih v okviru njihovih zadevnih nalog, finančnim prispevkom, ki naj bi jih ti organi zagotovili za projekt. V tem primeru je bila „valorizacija“ uporabljena v zvezi s finančnim prispevkom generalnega sveta Bouches-du-Rhône v proračun pilotnega projekta, h kateremu so bili prišteti izdatki uprave za delo, zaposlovanje in poklicno usposabljanje departmaja Bouches-du-Rhône (DDTEFP), nastali v okviru njegove politike zaposlovanja in ponovnega vključevanja brezposelnih. Kot izhaja iz dodelitvene odločbe, bi moral prispevek generalnega sveta, vpisan pod proračunsko rubriko „Gotovinski prispevki“ („Contribution in cash“), znašati 200.000 EUR. CPEM ni izpodbijal tega, da najmanj del tega prispevka ni bil izplačan, ampak izvršen v obliki „valorizacije“, tako da med generalnim svetom ter CPEM in/ali MSD ni bilo izvršeno nobeno neposredno plačilo.

92 V zvezi s tem je treba poudariti, da so v „klasičnem okviru“ ESS, kot ga je opredelila Komisija, javni izdatki, ki se „valorizirajo“ kot lastni prispevki v okviru pomoči Skupnosti, izdatki, ki jih porabi upravičenec do pomoči, in sicer država članica ali nacionalni organ, ki ga ta država članica imenuje. Nasprotno je treba v obravnavanem primeru, če je želel CPEM na enak način „valorizirati“ izdatke, ki so jih porabili lokalni organi, ugotoviti, da ne gre za lastne izdatke tega združenja kot upravičenca do pomoči Skupnosti, temveč za izdatke tretjih plačnikov prispevkov. „Valorizacija“ v obliki, ki jo uporablja CPEM, torej ni služila izpolnjevanju njegovih obveznosti prispevanja k projektu, temveč izpolnjevanju obveznosti tretjih plačnikov prispevkov. Ti prispevki

bi morali biti v skladu s proračunom, ki ga je predlagal CPEM in je bil sprejet v dodelitveni odločbi, gotovinski prispevki, kar izključuje vsako upoštevanje izdatkov, ki so nastali v drugih okoliščinah in jih konzorcij CPEM/MSD dejansko ni prejel. V teh okoliščinah je treba opozoriti na ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero – ob upoštevanju narave finančnih pomoči Skupnosti – obveznost spoštovanja finančnih pogojev, navedenih v odločbi o odobritvi, pomeni, enako kot obveznost dejanske izvedbe zadevnega projekta, eno od bistvenih zavez upravičenca in torej pogojuje dodelitev finančne pomoči Skupnosti (sodba Sodišča z dne 19. januarja 2006 v zadevi Comunità montana della Valnerina proti Komisiji, C-240/03 P, ZOdl., str. I-731, točka 86, sodba Sodišča prve stopnje z dne 26. septembra 2002 v zadevi Sgaravatti Mediterranea proti Komisiji, T-199/99, Recueil, str. II-3731, točka 130, in zgoraj navedena sodba Vela in Tecnagrind proti Komisiji, točka 399).

93 Iz tega sledi, da „valorizacija“, kot jo uporablja CPEM, ni ustrezala običajni praksi Komisije v okviru ESS in je bila celo prepovedana z dodelitveno odločbo.

94 Ne zdi se, da bi trditve CPEM lahko ovrgle to ugotovitev.

95 Prvič, kar zadeva prakso v okviru ESS na nacionalni ravni, ta spada natanko v okvir upoštevanja – na podlagi „valorizacije“ – izdatkov nacionalnih organov kot upravičencev do pomoči Skupnosti in ne v okvir upoštevanja izdatkov tretjih oseb. Ta trditev torej ni upoštevna, tako da ni nobenega razloga za izpraševanje oseb in institucij, katerih zaslišanje CPEM zahteva na tej podlagi.

96 Drugič, dejstvo, da so bili nacionalni organi na departmajski in lokalni ravni seznanjeni z „valorizacijo“, kot jo uporablja CPEM, ter da so v njej celo sodelovali, ni pomembno za presojo zakonitosti izpodbijane odločbe v delu, v katerem je ugotovljena kršitev obveznosti CPEM na podlagi dodelitvene odločbe.

97 Tretjič, elektronske pošte, ki jo je 28. junija 2001 poslala ga. G., sodelavka GD za zaposlovanje, in na katero se sklicuje CPEM, ni mogoče razlagati v smislu, da je Komisija odobrila „valorizacijo“, kot jo uporablja CPEM. V resnici je šlo za odgovor na elektronsko pošto, v kateri je sodelavka CPEM postavila vprašanje, ki se je nanašalo jasno in izključno na načine izpolnjevanja obrazca v okviru priprave vmesnega finančnega poročila ter ne na dopustnost kake prakse financiranja projekta. Pojem „valorizacije“ se v njej ni pojavil in iz sobesedila ni bilo mogoče sklepati, da so „subvencije in pomoči, dodeljene […] mikroprojektom“ s strani partnerjev CPEM, ki so bile omenjene v elektronski pošti sodelavke CPEM, v resnici izdatki javnih organov, upoštevani v okviru pilotnega projekta, ne da bi ti organi dejansko plačali prispevek. Nazadnje, iz besedila odgovora ge. G. jasno izhaja, da je ta pisala izključno o težavi izpolnjevanja obrazca in ne o praksi „valorizacije“, ki jo uporablja CPEM.

98 Zato je treba zavrniti trditev CPEM, da je Komisija odobrila tako imenovano prakso „valorizacije“.

Druga trditev, ki se nanaša na neobstoj hude nepravilnosti pri obračunavanju posojil brez jamstva

– Trditve strank

99 Druga trditev je povezana z dejstvom, da je CPEM v okviru svojega finančnega prispevka za projekt obračunaval posojila brez jamstva, ki jih je odobril raznim nosilcem mikroprojektov. Po opredelitvi CPEM, ki ji Komisija ne ugovarja, gre za osebna posojila brez obresti in brez jamstva, ki znašajo od 1500 do 15.000 EUR. CPEM trdi, prvič, da je bil njegov namen uporabe teh posojil brez jamstva jasno razviden iz njegove prijavne dokumentacije. Poleg tega navaja, da analiza njegovih finančnih izkazov z dne 31. decembra 1997 in predvidenega proračuna za leto 1998, ki so bili priloženi njegovi prijavni dokumentaciji, razkriva, da za opravljanje dejavnosti nima drugih sredstev, razen javnih subvencij, ki tvorijo njegov kapital za posojila. Drugič, CPEM zatrjuje, da je bila Komisija o uporabi posojil brez jamstva obveščena najpozneje avgusta 2001, ko je oddal vmesno poročilo.

100 Komisija izpodbija trditve CPEM.

– Presoja Sodišča prve stopnje

101 Glede obstoja hude nepravilnosti zaradi obračunavanja posojil brez jamstva je treba opozoriti, da obveznost spoštovanja finančnih pogojev, ki izhajajo iz dodelitvene

odločbe, pomeni eno od bistvenih zavez upravičenca (glej zgoraj točko 92). V tem okviru je treba člen 24(1) in (2) Uredbe št. 4253/88 razlagati tako, da je z njim Komisiji pri kršitvi finančnih pogojev, predvidenih v dodelitveni odločbi, dovoljeno ukiniti dodeljeno finančno pomoč (v tem smislu glej zgoraj navedeno sodbo Sgaravatti Mediterranea proti Komisiji, točki 130 in 131).

102 V obravnavanem primeru je v proračunu iz priloge II k dodelitveni odločbi pod rubriko „Gotovinski prispevki“ predviden finančni prispevek CPEM v višini 184.615 EUR.

103 Kot pravilno navaja Komisija, vračila posojil brez jamstva, ki jih je odobril CPEM, pomenijo prihodke, ki jih je treba odšteti od zneskov, ki jih je CPEM izplačal, da se ugotovi znesek, ki ga je CPEM dejansko izplačal. Ker lahko ta vračila znašajo do 100 % zneskov, dodeljenih v obliki posojil, se bo torej prispevek CPEM z vračili zmanjševal, potem pa v celoti izginil. Zato se posojila, ki jih je CPEM odobril nosilcem mikroprojektov, *per definitionem* ne morejo upoštevati kot finančni prispevek CPEM za projekt v višini nominalnih zneskov posojil. CPEM te okoliščine ne izpodbija. Iz tega sledi, da CPEM ni spoštoval obveznosti, ki izhaja iz proračuna, priloženega dodelitveni odločbi, in sicer da mora zagotoviti 184.615 EUR finančnega prispevka.

104 Zato je Komisija v zvezi s tem v uvodni izjavi 8(c) izpodbijane odločbe upravičeno ugotovila obstoj hude nepravilnosti.

105 Ne zdi se, da bi lahko trditve CPEM ovrgle to ugotovitev.

106 Prvič, ugotoviti je treba, da ni v prijavni dokumentaciji nikjer navedeno, da se namerava CPEM sistematično posluževati posojil za poravnavo svojega finančnega prispevka k projektu. Pojem „posojilo brez jamstva“ se v njej pojavi samo enkrat, in sicer v tej povedi: „Pomoč Evropske unije v okviru tega razpisa za projekte bo omogočila pospeševanje in spodbujanje zbiranja različnih pomoči, jamstvenih skladov in morebitnih posojil brez jamstva, med katerimi bo vzpostavljena sinergija, ter prispevala k stalnosti teh dejavnosti v obliki stalnega lokalnega finančnega mehanizma.“ Te osamljene omembe posojil brez jamstva, ki jo poleg tega spremlja pridevnik „morebitnih“, ni bilo mogoče razumeti v smislu, da se bo CPEM v okviru projekta sistematično posluževal tega instrumenta. Poleg tega se ta omemba pojavi v sobesedilu z naštetimi instrumenti, za katerih zbiranje je rečeno, da bo spodbujano s pilotnim projektom, tako da tudi ni jasno, ali gre za notranji instrument projekta ali za zunanji instrument, ki bi lahko bil zbran s pomočjo projekta.

107 Glede trditve, da so bila posojila brez jamstva omenjena v predstavitvi finančnega načrta – na dan, ki ni naveden, verjetno pa v okviru pregledovanja prijav – in v javni predstavitvi med kolokvijem, organiziranim 8. in 11. julija 2000, ni CPEM predložil nobenih dokazov. Torej jo je treba zavrniti kot neutemeljeno.

108 Drugič, dejstvo, da so bila posojila brez jamstva navedena v vmesnem poročilu, oddanem avgusta 2001, ne more privesti do mnenja, da je Komisija CPEM prepozno obvestila, da teh posojil ne sme obračunavati v okviru svojega prispevka. V členu 3(3) dodelitvene odločbe je namreč natančno opredeljeno, da se lahko „samo izdatki, za katere so bile obveznosti prevzete pred 30. avgustom 2001 in ki so nastali pred 28. februarjem 2002, štejejo za upravičene in upoštevajo v izračunu skupnih zneskov, dolgovanih upravičencu na podlagi te odločbe“. Ta roka sta bila z odločbo z dne 18. septembra 2001 preložena na 31. december 2001 oziroma 30. junij 2002. Torej je treba ugotoviti, da je bilo „vmesno“ poročilo oddano skoraj ob izteku časa za prevzem obveznosti za izdatke, predvidenega v začetku, in približno štiri mesece pred iztekom tega obdobja, kot je bilo pozneje podaljšano. Za informacije, predložene v tej fazi projekta, se v nobenem primeru ne more šteti, da so bile zagotovljene pravočasno.

109 Tretjič, kar zadeva trditev CPEM, da je elektronska pošta MSD v zvezi s posojili brez jamstva, ki je bila poslana ge. G. 5. februarja 2002, ostala brez dejanskega odgovora, je treba navesti, prvič, da je bilo v odgovoru ge. G. po elektronski pošti z dne 6. februarja 2002 jasno navedeno, da posojila brez jamstva v prijavni dokumentaciji niso omenjena, da njihovo upoštevanje ni mogoče, ker bi vračila zmanjšala skupne izdatke projekta, kar bi povzročilo zmanjšanje pomoči iz ESS, in da je treba težavo rešiti z „nespremenljivim“ prispevkom. Drugič, ta elektronska pošta je prispela po izteku podaljšanega obdobja za prevzem obveznosti za izdatke. Zato so se vprašanja CPEM lahko nanašala samo na načine obračunavanja, odgovori na ta vprašanja, ki bi lahko bili dani, pa ne bi mogli vplivati na skladnost izdatkov, za katere so bile obveznosti dejansko prevzete, s pogoji, določenimi v dodelitveni odločbi. Zato je treba to trditev zavrniti kot neutemeljeno in neupoštevno.

110 Iz tega sledi, da je treba zavrniti drugo trditev CPEM.

Tretja trditev, ki se nanaša na domnevno protislovje med izpodbijano odločbo in dodelitveno odločbo

111 V okviru tretje trditve CPEM navaja štiri točke, glede katerih naj bi mu Komisija v izpodbijani odločbi očitala dejstva, ki naj bi bila omenjena že v prijavni dokumentaciji in naj bi jih torej Komisija sprejela že z dodelitveno odločbo. Komisija naj bi bila torej najmanj soodgovorna za očitana dejstva.

112 Prvič, CPEM poudarja, da je Komisija od pregleda njegove prijavne dokumentacije vedela, da se bo posluževal javnih financiranj. Zato naj mu ne bi smela očitati tega dejstva.

113 Sodišče prve stopnje v zvezi s tem najprej opozarja, da Komisija v izpodbijani odločbi CPEM ne očita tega, da so pilotni projekt sofinancirali javni organi. Nasprotno, Komisija v uvodni izjavi 8(d) izpodbijane odločbe izrecno kritizira nezadostnost javnega sofinanciranja glede na odobreni proračun. Po drugi strani se v uvodni izjavi 8(b) izpodbijane odločbe CPEM očita, da je upošteval izdatke lokalnih organov, ki niso nastali v okviru pilotnega projekta, ampak v okviru dejavnosti, ki spadajo v pristojnosti teh organov (metoda „valorizacije“).

114 Kot je bilo ugotovljeno že zgoraj v točkah 93 in 98, Komisija ni z ničimer odobrila prakse „valorizacije“, v prijavni dokumentaciji pa v nasprotju s trditvami CPEM nikjer ni bilo navedeno, da se namerava ta posluževati te prakse. Nasprotno, prispevki javnih organov so bili v finančnem načrtu projekta povzeti pod rubriko „Gotovinski prispevki“. Torej Komisija iz prijavne dokumentacije ni mogla sklepati, da bodo ti prispevki izvršeni s preprostim vpisom zneskov, ki dejansko niso bili izplačani CPEM ali MSD, v računovodske izkaze pilotnega projekta.

115 Nadalje, kar zadeva dopis DDTEFP z dne 14. oktobra 1998, ki je bil del priloge 7 k prijavni dokumentaciji in ki po mnenju CPEM dokazuje, da je bila Komisija seznanjena z očitanimi dejstvi, vprašanje „valorizacije“ v njem nikjer ni omenjeno. V tem dopisu DDTEFP le na splošno zagotavlja predsedniku CPEM, da „se bo ta lahko pridružila projektu […] z zbiranjem državnih sredstev za morebitno dopolnitev te pomoči in prispevanje k financiranju spremljevalnih dejavnosti, ki so nepogrešljive za uspeh projekta“. Po drugi strani nič v tem dopisu ne nakazuje, da naj bi finančne prispevke javnih organov, povzete v rubriki „Gotovinski prispevki“ finančnega načrta, izvrševali v obliki „valorizacije“.

116 Drugič, CPEM trdi, da je bila Komisija od pregleda njegove prijavne dokumentacije seznanjena z institucionalnim partnerstvom, ki ga je povezovalo z različnimi vpletenimi javnimi organi.

117 V zvezi s tem zadošča ugotovitev, da ta očitek ni upošteven za presojo zakonitosti izpodbijane odločbe. Dejansko se CPEM v izpodbijani odločbi ne očita sodelovanje z javnimi organi, temveč dejstvo, da je to sodelovanje potekalo na način, ki je v nasprotju s pogoji dodelitvene določbe.

118 Tretjič, CPEM zatrjuje, da je bila Komisija od pregleda njegove prijavne dokumentacije seznanjena s tesnim razmerjem, ki ga je imel z MSD.

119 V zvezi s tem prav tako zadošča ugotovitev, da ta očitek ni upošteven za presojo zakonitosti izpodbijane odločbe. Kot izhaja iz uvodne izjave 8(e) izpodbijane odločbe, se CPEM namreč ne očita njegovo razmerje z MSD, ampak kvečjemu nekateri vidiki razmerja teh dveh združenj z mestom Marseille.

120 Četrtič, CPEM navaja, da „OLAF v poročilu kritizira“ njegov način vodenja mikroprojektov, medtem ko v okviru nekaterih srečanj, organiziranih med izvajanjem pilotnega projekta, Komisija nikoli ni imela pripomb na to temo.

121 V zvezi s tem je treba opozoriti, da CPEM ni navedel, v katerem poročilu OLAF in kje natančno v tem poročilu naj bi bil očitek glede njegovega načina vodenja mikroprojektov. Ta očitek je treba torej zavreči kot nedopusten, saj ni v skladu z zahtevami iz člena 44(1)(c) Poslovnika. Povzetek CPEM namreč ne omogoča ne priprave obrambe Komisiji ne izvajanja sodnega nadzora Sodišču prve stopnje (v tem smislu glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 30. novembra 2000 v zadevi Industrie des poudres sphériques proti Komisiji, T-5/97, Recueil, str. II-3755, točka 192).

122 Zato je treba zavrniti tretjo trditev CPEM.

Četrta trditev, ki se nanaša na seznanjenost Komisije z nekaterimi dejstvi, očitanimi v izpodbijani odločbi

– Trditve strank

123 CPEM v bistvu trdi, da so bili uslužbenci Komisije dobro seznanjeni z njegovimi težavami glede spoštovanja finančnega načrta. Zlasti g. C., ki je bil takrat vodja enote GD za zaposlovanje, odgovorne za pilotni projekt, naj bi svetoval CPEM, verjetno septembra 1999, naj ne vloži uradne prošnje za spremembo dodelitvene odločbe, temveč naj nadomesti posojila brez jamstva z javnim financiranjem, nato pa zaprosi za preprosto spremembo proračuna. Poleg tega naj bi Komisija – po prejemu dopisa CPEM z dne 9. aprila 2002, ki je vseboval prošnjo za sprostitev dela bančnega jamstva in spremembo proračuna z navedeno ukinitvijo finančnega prispevka CPEM – ne le ne izrazila nobene pripombe v zvezi s spremenjenim načrtom, temveč tudi sprostila navedeno jamstvo. Komisija naj bi bila torej soodgovorna.

124 Komisija zavrača trditve CPEM.

– Presoja Sodišča prve stopnje

125 S to trditvijo se CPEM v bistvu sklicuje na kršitev načela varstva zaupanja v pravo, ki temelji na seznanjenosti uslužbencev Komisije z njegovimi težavami glede spoštovanja finančnega načrta in na nasvetih, ki naj bi mu jih domnevno dal g. C. glede tega, da naj nezagotovitev predvidenega finančnega prispevka ne bi vodila v ukinitev dodeljene pomoči Skupnosti.

126 V zvezi s tem je treba opozoriti, da morajo biti za uveljavljanje pravice do sklicevanja na zaupanje v pravo hkrati izpolnjeni trije pogoji. Prvič, uprava Skupnosti mora upravičencu dati natančna, brezpogojna in skladna zagotovila, ki izhajajo iz pooblaščenih in zanesljivih virov. Drugič, ta zagotovila morajo biti taka, da pri subjektu, na katerega so naslovljena, ustvarijo upravičena pričakovanja. Tretjič, dana zagotovila morajo biti v skladu z veljavnimi predpisi (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 30. junija 2005 v zadevi Branco proti Komisiji, T-347/03, ZOdl., str. II-2555, točka 102 in navedena sodna praksa, ter sodbo Sodišča prve stopnje z dne 23. februarja 2006 v zadevi Cementbouw Handel & Industrie proti Komisiji, T-282/02, ZOdl., str. II-319, točka 77).

127 Vendar v tem primeru drugi od teh pogojev očitno ni izpolnjen. V členu 119(1) Uredbe št. 1605/2002 je namreč določeno, da „[z]nesek donacije ni dokončen, dokler institucija ne sprejme končnih poročil in zaključnega računa, brez poseganja v poznejše kontrole institucije“. Poleg tega je v členu 2(1) „Posebnih pogojev“ iz priloge III k dodelitveni odločbi izrecno navedeno, da morajo biti morebitne spremembe določb, predvidenih v prilogah I (Podrobnosti o projektu „Lokalni kapital za socialne namene“) in II (Podrobnosti o proračunu projekta „Lokalni kapital za socialne namene“) k navedeni odločbi, „pripravljene v pisni obliki in priložene odločbi“ ter da „[u]stni dogovor ne zavezuje strank“. CPEM se je torej zavedal ali bi se moral zavedati, da ustna zagotovila ali nasveti uslužbencev Komisije ne morejo pomeniti, da je oproščen spoštovanja svojih obveznosti na podlagi dodelitvene odločbe in zlasti finančnega načrta iz priloge II k tej odločbi. Zato ustna zagotovila uslužbencev Komisije – ob domnevi, da so bila dokazana – niso bila taka, da bi pri CPEM ustvarila upravičena pričakovanja, da bo, če ne bo zagotovil nobenega financiranja, Komisija to molče sprejela ali podprla v obliki preproste spremembe proračuna. Še manj bi se CPEM lahko opiral na molk Komisije, ko so njeni uslužbenci prejeli informacije o posojilih brez jamstva in o težavah, v katerih

se je znašel pri spoštovanju finančnega načrta, ali na dejstvo, da je Komisija sprostila del bančnega jamstva, da bi utemeljil upravičeno pričakovanje.

128 Prav tako ni izpolnjen tretji pogoj, ki je določen s sodno prasko, navedeno zgoraj v točki 126. V drugem pododstavku točke II.2 razpisa za oddajo predlogov je bilo namreč določeno, da morajo upravičenci „zagotoviti sofinanciranje v znesku, ki znaša najmanj 15 % subvencije, za katero je zaprošeno“. Kar zadeva dodelitveno odločbo, je bil v njeni prilogi II, ki je vsebovala finančni načrt, predviden „gotovinski prispevek“ CPEM v višini 184.615 EUR. V skladu s četrtim pododstavkom člena 2 dodelitvene odločbe so bile priloge k tej odločbi njen sestavni del. Zato bi morebitna zagotovila uslužbencev Komisije, da ta od CPEM ne bo zahtevala dejanskega plačila finančnega prispevka in da bo sprejela njegovo nadomestilo s prispevki javnih organov, pomenila kršitev določb razpisa za oddajo predlogov in dodelitvene odločbe.

129 Iz tega sledi, da je treba zavrniti četrto trditev CPEM.

Peta trditev, da naj Komisija ne bi upoštevala ocenjevalnih poročil, pripravljenih na nacionalni ravni, preden je začela postopek na podlagi pritožb

130 CPEM v bistvu trdi, da bi morala Komisija, preden je začela postopek na podlagi pritožb, ki so jih prejele njene službe, upoštevati poročilo, pripravljeno na nacionalni ravni, v katerem je bilo izraženo zadovoljstvo nosilcev mikroprojektov glede vodenja pilotnega projekta CPEM.

131 V zvezi s tem zadošča ugotovitev, da očitki zoper CPEM v izpodbijani odločbi temeljijo izključno na izsledkih preiskave OLAF in ne na pritožbah, ki so jih prejele službe Komisije in so navedeno preiskavo samo sprožile.

132 Poleg tega dejstvo, da so bili nosilci mikroprojektov lahko zadovoljni z vodenjem pilotnega projekta CPEM, ne pomeni, da to vodenje ni moglo biti nepravilno z vidika veljavnih predpisov.

133 Zato je treba zavrniti to trditev CPEM.

Šesta trditev v zvezi z izsledki revizije, ki jo je avgusta 2003 izvedel GD za zaposlovanje

134 CPEM v bistvu trdi, da glede na to, da revizija, ki jo je avgusta 2003 izvedel GD za zaposlovanje, ni razkrila večjih nepravilnosti in da je bila njena posledica samo izterjava 4472,30 EUR od milijona EUR pomoči Skupnosti, zahtevek za vračilo v celoti, vložen v isti spis, dokazuje pomanjkanje skladnosti in soodgovornost Komisije. Zato zahteva, naj se kot priče zaslišijo štirje uslužbenci Komisije, ki so bili takrat v GD za zaposlovanje zadolženi za navedeno revizijo.

135 V zvezi s tem iz sodne prakse izhaja, da je normalno, da je pregled, začet zaradi novih elementov, ki so vzbudili sum, da pri nekaterih projektih obstajajo nepravilnosti, temeljitejši in da prinese drugačne izsledke kot predhodni redni pregled, izveden ob

neobstoju vsakršnega suma (po analogiji glej zgoraj navedeno sodbo Euroagri proti Komisiji, točka 59). Zato dejstvo, da je preiskava OLAF omogočila razkritje nepravilnosti, ki med revizijo GD za zaposlovanje niso bile opažene, nikakor ne pomeni neskladnosti in ne more vplivati na zakonitost izpodbijane odločbe.

136 Iz tega sledi, da je treba zavrniti to trditev CPEM, skupaj z njegovo zahtevo po zaslišanju prič.

Peti del: nezmožnost uporabe Uredbe št. 1605/2002

Trditve strank

137 CPEM kritizira sklicevanje v izpodbijani odločbi na finančno uredbo, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1605/2002. Ta uredba je v uporabi šele od 1. januarja 2003, medtem ko je ob nastanku dejstev veljala finančna uredba z dne 21. decembra 1977, ki se uporablja za splošni proračun Evropskih skupnosti (UL L 356, str. 1), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES, ESPJ, Euratom) št. 2779/98 z dne 17. decembra 1998 o spremembi finančne uredbe z dne 21. decembra 1977 (UL L 347, str. 3).

138 Komisija zavrača trditve CPEM.

Presoja Sodišča prve stopnje

139 V skladu s členoma 186 in 187 Uredbe št. 1605/2002 se s 1. januarjem 2003 finančna uredba z dne 21. decembra 1977 razveljavi, sklicevanje na razveljavljeno uredbo pa se šteje za sklicevanje na Uredbo št. 1605/2002, v skladu s primerjalno tabelo v prilogi k tej uredbi.

140 Iz tega sledi, da od 1. januarja 2003 določbe Uredbe št. 1605/2002 nadomeščajo določbe finančne uredbe z dne 21. decembra 1977 v vseh primerih, v katerih se je ta uporabljala, vključno v zvezi s pomočmi Skupnosti, odobrenimi na podlagi prejšnje uredbe.

141 V tem primeru zadošča ugotovitev, da CPEM ne dokazuje niti ne trdi, da bi bila dejstva, ki mu jih očita Komisija in so privedla do ukinitve pomoči Skupnosti, dovoljena na podlagi finančne uredbe z dne 21. decembra 1977, ampak samo izpodbija to, da je mogoče Uredbo št. 1605/2002 uporabiti v okoliščinah obravnavanega primera. Glede na elemente spisa se zdi, da nadomestitev finančne uredbe z dne 21. decembra 1977, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 2779/98, z Uredbo št. 1605/2002 ne bi imela nikakršnega učinka na ta primer.

142 V teh okoliščinah je treba peti del drugega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

143 Ker sta bila oba tožbena razloga, ki ju je navedel CPEM, zavrnjena, je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

144 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker CPEM ni uspel, se mu naloži plačilo stroškov, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe, v skladu s predlogi Komisije.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (drugi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Centre de promotion de l'emploi par la micro-entreprise (CPEM) nosi stroške, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 30. junija 2009.

Podpisi

Stvarno kazalo

Pravni okvir . . . . . II - 2125

Dejansko stanje . . . . . II - 2128

Postopek in predlogi strank . . . . . II - 2131

Dopustnost . . . . . II - 2133

1. Trditve strank . . . . . II - 2133

2. Presoja Sodišča prve stopnje . . . . . II - 2134

Dopustnost drugega predloga, s katerim se želi doseči priznanje pravice CPEM do odškodnine . . . . . II - 2134

Dopustnost tretjega predloga, s katerim se želi doseči priznanje, da imajo zaposleni pri CPEM pravico do odškodnine . . . . . II - 2136

Temelj . . . . . II - 2136

1. Prvi tožbeni razlog: postopek OLAF in Komisije . . . . . II - 2137

Trditve strank . . . . . II - 2137

Presoja Sodišča prve stopnje . . . . . II - 2139

2. Drugi tožbeni razlog: vsebina izpodbijane odločbe . . . . . II - 2141

Prvi del: napačna razlaga francoskega pojma nepridobitne organizacije . . . . . II - 2141

Trditve strank . . . . . II - 2141

Presoja Sodišča prve stopnje . . . . . II - 2142

Drugi del: neupoštevanje razmerij med tožečo stranko in mestom Marseille . . . . . II - 2143

Trditve strank . . . . . II - 2143

Presoja Sodišča prve stopnje . . . . . II - 2143

Tretji del: nezmožnost sklicevanja na promocijski vodnik . . . . . II - 2147

Trditve strank . . . . . II - 2147

Presoja Sodišča prve stopnje . . . . . II - 2148

Četrti del: očitane nepravilnosti . . . . . II - 2151

Prva trditev, ki se nanaša na prakso Komisije v okviru ESS in domnevno odobritev Komisije v zvezi z metodo „valorizacije“ . . . . . II - 2151

– Trditve strank . . . . . II - 2151

– Presoja Sodišča prve stopnje . . . . . II - 2152

Druga trditev, ki se nanaša na neobstoj hude nepravilnosti pri obračunavanju posojil brez jamstva . . . . . II - 2155

– Trditve strank . . . . . II - 2155

– Presoja Sodišča prve stopnje . . . . . II - 2155

Tretja trditev, ki se nanaša na domnevno protislovje med izpodbijano odločbo in dodelitveno odločbo . . . . . II - 2158

Četrta trditev, ki se nanaša na seznanjenost Komisije z nekaterimi dejstvi, očitanimi v izpodbijani odločbi . . . . . II - 2161

– Trditve strank . . . . . II - 2161

– Presoja Sodišča prve stopnje . . . . . II - 2162

Peta trditev, da naj Komisija ne bi upoštevala ocenjevalnih poročil, pripravljenih na nacionalni ravni, preden je začela postopek na podlagi pritožb . . . . . II - 2163

Šesta trditev v zvezi z izsledki revizije, ki jo je avgusta 2003 izvedel GD za zaposlovanje . . . . . II - 2164

Peti del: nezmožnost uporabe Uredbe št. 1605/2002 . . . . . II - 2165

Trditve strank . . . . . II - 2165

Presoja Sodišča prve stopnje . . . . . II - 2166

Stroški . . . . . II - 2167